

<https://www.gutenberg.org/files/844/844-h/844-h.htm>

Mi eble daŭrigos la tradukon, sed plej bone estus se iu volus partopreni ĝin! Kontaktu ĉi tie:

<https://www.miavivo.net/profilo/filio/>

La Graveco de esti **Sincero**

de Oscar Wilde

Malserioza komedio por seriozuloj

Traduk-progreso (2022-08-01): 2113/21054 -> 1920

La homoj en la teatraĵo

Ĝono Vorting

Alĝerno Montkrif

Pastro Ĉasublo

Gajano, Ĉefservisto

Straso, Servisto

Lordino Braknel

Honorinda Gvendolo Ferfaks

Sesilo Kardu

Fraŭlino Prismo, Vartisto

La scenoj de la teatraĵo

Akto I. Apartamento de Alĝerno Montkrif ĉe Duon-Luna Strato en Londono

Akto II. Ĝardeno ĉe la Granda Domo, Wulton.

Akto III. Salono de la Granda Domo, Wulton.

Tempo: La nuno.

UNUA ATKO

SCENO

Maten-ĉambro en la apartamento de Alĝerno ĉe Duon-Luna Strato. La meblaro estas luksa kaj arta. Sono de piano aŭdiĝis de apuda ĉambro.

[Straso aranĝas posttegmentan teon sur la tablo, kaj post ĉeso de muziko, Alĝerno eniras.]

ALĜERNO

Ĉi vi aŭdis kion mi ludis, Straso?

STRASO

Mi ne ke aŭdi estus malĝentila, sinjoro.

ALĜERNO

Mi bedaŭras tion, pro via perdo. Mi ne ludas precize - iu ajn povas ludi precize - sed mi ludas kun miriga esprimo. Kiam temas pri piano, sento estas mia forto. Mi konservas sciencon por Vivo.

STRASO

Jes, Sinjoro.

ALĜERNO

Kaj, parolante pri la scienco de Vivo, ĉu vi havas la kukumajn sandviĉojn tranĉitaj por Lordino Braknel?

STRASO

Jes, sinjoro. [Donas ilin sur pleto.]

ALĜERNO

[Ekzamenas ilin, prenas du, kaj eksidas sur la sofon] Ho! ... parenenze, Straso, mi vidas de via libro ke je ĵaŭdo nokte, kiam Lordo Ŝorman kaj Sinjoro Vorting vespermanĝis kun mi, oni enskribis ke ok boteloj de ŝampano estis uzita.

STRASO

Jes, sinjoro; ok boteloj kaj unu duono.

ALĜERNO

Kial estas, ke en hejmo de fraŭlo la servisto ĉiam trinkas la ŝampanon? Mi demandas nur por informo.

STRASO

Mi konjektas ke tio estas pri la pli alta kvalito de la vino, sinjoro. Mi ofte observis ke en hejmo de edziĝintoj la ŝampano malofte estas de unua rango.

ALĜERNO

Bonaj ĉieloj! Ĉu edziĝo estas tiom malgajiga?

STRASO

Mi kredas ke ĝi ja estas tre feliĉa stato, sinjoro. Mi mem tre malmulte spertas ĝin ĝis nun. Mi edziĝis nur unufoje. Tio estis sekvo de miskompreno inter mi kaj junulo.

ALĜERNO

[Senenergie.] Mi ne scias ĉu mi multe interesiĝas pri via familia vivo, Straso.

STRASO

Ne, sinjoro; ĝi ne estas interesa temo. Mi mem neniam pensas pri ĝi.

ALĜERNO

Tute nature, mi certas. Tio sufiĉas, Straso, dankon.

STRASO

Dankon al vi, sinjoro. [**Straso** eliras.]

ALĜERNO

La opinio de Straso pri edziĝo ŝajnas iom malrigora. Vere, se la malaltaj rangoj ne montras al ni bonan ekzemplon, al kio ili utilas? Ili ŝajnas, kiel klaso, havi nenian sento de morala responseco.

[Eniras **Straso**.]

STRASO

Sinjoro Sincero Vorting.

[Eniras **Ĝako**.]

[**Straso** eliras.]

ALĜERNO

Kiel vi fartas, mia kara Sincero? Kion kondukas vi al la urbo?

ĜAKO

Ho, plezuro, plezuro! Kio alia konduku iun ien? Vi manĝas, kiel kutime, mi vidas, Alĉo.

ALĜERNO

[Rigide] Mi pensas ke estas kutime ke oni bona socio oni prenu iun malgranda refreŝaĵon je la kvina. Kie vi estis ekde lasta ĵaŭdo?

ĜAKO

[Sidiĝante sur la sofon.] En la kamparo.

ALĜERNO

Kion sur tero vi faras tie?

ĜAKO

[Fortirante siajn gantojn.] Kiam oni estas en la urbo, oni amuzas sin. Kiam oni estas en kamparo en amuzas aliulojn. Ĝi estas superflue teda.

ALĜERNO

Kaj kiun vi amuzas?

ĜAKO

[Malprecize] Ho, najbarojn, najbarojn.

ALĜERNO

Ĉu vi havas afablajn najbarojn en via parto de Ŝropŝiro?

ĜAKO

Perfekte malbonaj! Mi neniam parolas al ili.

ALĜERNO

Kiel multe vi certe amuzas ilin! [Iras la prenas ŝandviĉon.] Parenteze, Ŝropŝiro estas via regiono, ĉu ne?

ĜAKO

He? Ŝropŝiro? Jes, kompreneble. Hej! Kial tiom da tasoj? Kial kukumaj sandviĉoj? Kial tia danĝera troiĝo en unu tiom juna? Kiu venas por temanĝo?

ALĜERNO

Ho! Nur onklino Aŭgusto kaj Gvendolo.

ĜAKO

Kiel perfekte rava!

ALĜERNO

Jes, tio tute bonas; sed mi timas ke onklino Aŭgusto ne multe aprobas vian ĉeeston.

ĜAKO

Ĉu mi rajtas demandi kial?

ALĜERNO

Mia kara. via emo al amindumi kun Gvendolo estas perfekte malhonora. Ĝi preskaŭ tiom malbonas ŝian amindumon kun vi.

ĜAKO

Mi amas Gvendolon. Mi estas en la urbo speciale por proponi edziĝon al ŝi.

ALĜERNO

Mi pensas ke vi venis por plezuro? ... Mi nomas tion komerco.

ĜAKO

Kiel entute malromantika vi estas!

ALĜERNO

Mi vere ne vidas ion romantikan en proponi edziĝon. Esti en amo estas tre romantika. Sed estas nenio romantika pri difinita propono. Jes, oni eble estos acceptata. Oni kutime estas, mi komprenas. Kaj tiam la ekscito estas finita. La plena esenco de romantiko estas necertece. Se mi iam edziĝos, mi certe provos forgesi la fakton.

ĜAKO

Mi havas nenian dubon pri tio, kara Alĉjo. La Eksedzigan Tribunalon oni inventis speciale por homoj kies memoroj estas tiom kurioze konstruitaj.

ALĜERNO

Ho! Ne indas spekulacii pri tiu temo. Eksedziĝoj estas farataj en ĉielo - [Ĝako etendas mano por preni sandviĉon. **Alĝerno** tuj interrompas.] Bonvolu ne tusi la kukurmajn sandviĉojn. Mi mendis ilin speciale por onklino Aŭgusta. [Prenas unu kaj manĝas ĝin.]

ĜAKO

Nu, vi manĝas ilin la tutan tempon.

ALĜERNO

Tio estas tute alia afero. Ŝi estas mia onklino. [Prenas teleron de malsupre.] Prenu iom da pano kaj butero. La pano kaj butero estas por Gvendolo. Gvendolo dediĉigas al pano kaj butero.

ĜAKO

[Antaŭenirante al tablo kaj prenante.] Kaj tre bona pano kaj butero ĝi estas.

ALĜERNO

Nu, mia kara ulo, vi ne devas manĝi kvazaŭ vi manĝos ĉion. Vi kondukas kvazaŭ vi jam edziniĝis kun ŝi. Vi ne jam estas edziĝinta kun ŝi, kaj mi pensas ke vi neniam estos.

ĜAKO

Kial sur tero vi diras tion?

ALĜERNO

Nu, unue, knabino neniam edziĝas kun la knabiĉoj kun kiuj ŝi amindumas. Knabiĉoj pensas ke tio ne ĝustas.

ĜAKO

Ho, tio estas sensencaĵo!

ALĜERNO

Ĝi ne estas. Ĝi estas granda vero. Ĝi klarigas la eksterordinaran nombron de fraŭliĉoj kiujn oni vidas ĉie. Kaj due, mi ne donas mian konsenton.

ĜAKO

Via konsento!

ALĜERNO

Mia kara ulo, Gvendolo estas mia rekta kuzo. Kaj antaŭ ol mi permesus ke vi edziĝu kun ŝi, vi devus trakti la tutan demandon pri Sesilo. [Uzas sonorilon.]

ĜAKO

Sesilo! Kion sur tero vi intencas? Kion vi intencas, Alĉjo, per Sesilo! Mi ne konas iun ajn kun la nomo Sesilo.

[Eniras **Straso**.]

ALĜERNO

Alportu al mi tiu cigaretojn kiun sinjoro Vorting lasis en la fumadejo, kiam li laste vespermanĝis ĉi tie.

STRASO

Jes, sinjoro. [**Straso** eliras.]

ĜAKO

Ĉu vi volas diri ke vi havis mian cigaretojn la tutan tempon? Mi multe deziras ke vi estu dirinta tion al mi. Mi skribis urĝajn leterojn al la centra policejo pri ĝi. Mi preskaŭ ofertis grandan kompenson.

ALĜERNO

Nu, mi deziras ke vi ja ofertu tian. Okazas ke mi pli ol kutime bezonas monon.

ĜAKO

Ne indas oferti kompenson, nun kiam la afero estas trovita.

[Eniras **Straso** kun la cigaretujo sur pleto. **Alĝerno** tuj prenas ĝin. **Straso** eliras.]

ALĜERNO

Mi pensas ke tio estas iom avara de vi, Sincero, mi devas diri. [Malfermas ujon kaj ekzamenas ĝin.] Tamen, tio ne gravas, por la nuno, ĉar, nun ke mi rigardis la surskribon en ĝi, mi trovas ke la aĵo fakte ne estas via.

ĜAKO

Kompreneble ĝi estas mia. [Irrante al li.] Vi vidis min kun ĝi cent fojojn, kaj vi havas neiun rajton legi kio estas ene surskribita. Estas tre malĝentila, legi privatan cigaretojn.

ALĜERNO

Ho! Estas absurde, havi neflekseblan regulon pri kion oni legu kaj kion oni ne legu. Pli ol duono de moderna kulturo depends de kion oni ne legu.

ĜAKO

Mi plene konscias tiun fakton, kaj mi ne proponas diskuti modernan kulturon. Tio ne estas aferon kiun oni preparolu private. Mi simple volas rehavi la ujon.

ALĜERNO

Jes; sed ĉi tio ne estas via cigaretujo. Ĉi tiu cigaretujo estas donaco de iu de la nomo de Sesilo, kaj vi diris ke vi konas neniun de tiu nomo.

ĜAKO

Nu, se vi volas scii, okazas ke Sesilo estas mia onklino.

ALĜERNO

Via onklino!

ĜAKO

Jes, ĉarma maljunulo ŝi estas, ankaŭ. Ŝi loĝas en Tunbriĝ-Vels. Nur redony ĝin al mi, Alĉjo.

ALĜERNO

[Retiriĝante malantaŭ sofon.] Sed kial vi nomas sin Sesilo, se ŝi estas via oklino kaj loĝas en Tunbriĝ-Vels? [Legante.] “De eta Sesilo kun ŝia pleja amo.”

ĜAKO

[Irante al sofo kaj genuiĝante sur ĝin.] Mia kara ulo, kio sur tero estas en tio? Kelkaj onklinoj estas altkreskaj, kelkaj ne estas altkreskaj. Tio estas afero, certe, kiun onklino rajtas decidi pri si mem. Vi ŝajne pensas ke ĉiu onklino estu tute kiel via onklino! Tio estas absurda! Por la ĉieloj, redonu al mi mian cigaretojn. [Sekvas **Algernon** ĉirkaŭ la ĉambro.]

ALĜERNO

Jes. Sed kial via onklino nomas vin sia onkliĉo? “De eta Sesilo, kun ŝia pleja amo, al ŝia onkliĉo Ĝako.” Oni ne plendus, mi konfesas, pro tio ke onklino estus eta onklino, sed kial onklino, sendepende de sia alto, nomus sian propran neviĉon sia onkliĉo, mi ne povas kompreni. Cetere, via nomo ne estas Ĝako; ĝi estas Sincero.

ĜAKO

Ĝi ne estas Sincero; ĝi estas Ĝako.

ALĜERNO

Vi ĉiam diris al mi ke ĝi estas Sincero. Mi enkondukis vin al ĉiu kiel Sinceron. Vi respondas al la nomo de Ĝako. Vi aspektas kvazaŭ via nomo estus Ĝako. Vi estas la plej sincer-aspektan homon kiun mi iam ajn vidis en mia vivo. Estas perfekte absurde, diri ke via nomo ne estas Sincero. Ĝi estas sur viaj salut-kartoj. Jen unu el ili. [Prenante ĝin el ujo.] “Sinjoro Sincero Vorting, B.4, La Albano.” Mi konservos ĉi tion kiel pruvon ke via nomo estas Sincero, okaze ke vi iam provos nei tion al mi, aŭ al Gvendolo, aŭ al iu alia. [Metas karton en poŝon.]

ĜAKO

Nu, mia nomo estas Sincero en urbo, kaj Ĝako en kamparo, kaj la cigareto estas donita al mi en kamparo.

ALĜERNO

Jes, sed tio ne traktas la fakton ke via malalta onklino Sesilo, kiu loĝas en Tunbriĝ-Vels, nomas vin sia kara onkliĉo. Veni, maljunulo, estus pli bone eltiri ĉion nun.

ĜAKO

Mia kara Alĉjo, via parolis precize kvazaŭ dentisto. Estas tre vulgare, paroli kiel dentisto, kiam oni ne estas dentisto. Tio produktas falsan impreson.

ALĜERNO

Nu, tion precize ĉiam faras dentisto. Nun, komencu! Diru al mi la tutan aferon. Mi eble mencias ke mi ĉiam suspektis ke vi estas dediĉinta kaj sekreta Bunbri-ismulo; kaj nun mi estas tute certa pri tio.

ĜAKO

Bunbri-ismulo? Kion sur tero vi intencas per Bunbri-ismulo?

ALĜERNO

Mi malkaŝos al vi la signifon de tiu tre utila esprimo, tuj post kiam vi estos sufiĉe ĝentila por informi min pri kial vi estas Sincero en urbo kaj Ĝako en kamparo.

ĜAKO

Nu, unue donu mian cigaretojn.

ALĜERNO

Jen ĝi. [Transdonas cigaretojn.] Nun, duno vian klarigon, kaj bonvolu fari ĝin malprobable. [Sidiĝas sur sofon.]

ĜAKO

Mia karaa ulo, estas nenio malprobable pri mia klarigo. Fakte, ĝi estas perfekte ordinara. Maljuna sinjoro Tomaso Kardju, kiu adoptis min kiam mi estis malgranda knabo, faras per sia testamento ke mi estu leĝa gardisto de lia nepino, fraŭlino Sesilo Kardju. Sesilo, kiu alvokas mian kiel sian onklicon pro motivo de respekto kiujn vi ne povus kompreni, loĝas ĉe mi en kamparo, protektata de ŝia admirinda instruisto, Fraŭlino Prismo.

ALĜERNO

Kie estas tiu loko en komparo, parenteze?

ĜAKO

Tio ne valoras al vi, kara knabo. Oni ne invitos vin... Mi povas malkaŝe diri al vi ke la loko estas ne en Ŝropŝiro.

ALĜERNO

Mi suspektis tion, mia kara ulo! Mi Bunbri-is ĉie en Ŝropŝiro je du apartaj fojoj. Nun, daŭrigu. Kial vi estas Sincero en urbo kaj Ĝako en kamparo?

ĜAKO

Mia kara Alĉjo, mi ne scias ĉu mi kapablos kompreni miajn realajn motivojn.

ALĜERNO

ĜAKO

ALĜERNO

ĜAKO

ALĜERNO

ĜAKO

ALĜERNO

ĜAKO

ALGERNO

GAKO

ALGERNO

GAKO